

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. П., 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XII СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маринела Г. Стефанова

при участието на секретаря Илияна Д. Белчева
като разгледа докладваното от Маринела Г. Стефанова Гражданско дело № 20233520100448 по описа за 2023 година

Предявеният иск е с правна квалификация по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД.

Ищцовата страна – “**” ЕАД гр.С., твърди, че с договор за банков кредит от 03.08.2007г. Райфайзенбанк (България) ЕАД отпуснала на ответника Б. Б. М. и Г.Н. М., кредит в размер на 142 100лв., с краен срок на погасяване на кредита - 25.07.2023 г. Отпуснатият кредит бил предоставен в пълен размер и напълно усвоен. Задължението по кредита било обезпечено с договора ипотека върху имот, находящ се в гр.Р..

Впоследствие договорът бил изменен и допълнен с Анекс № 1 от 03.08.2007г., като страните са предоговорили размера на лихвения процент, както върху редовна главница, така и върху просрочена. Предоговорен бил и окончателния срок на издължаване - 05.08.2023 г.

Твърди се, че поради допуснати отклонения от изпълнението на поетите задължения, банката инициирала заповедно производство, в което Районен съд - Р. издал изпълнителен лист и заповед за незабавно изпълнение по ч. гр. дело № 845/2011г.

Въз основа на издадените изпълнителен лист и заповед за незабавно изпълнение било образувано изпълнително дело № 1003/2011 по описа на ЧСИ Георги Цеклеов, с рег. № 702 на КЧСИ, с район на действие: ОС - Б..

На 22.06.2017г. бил сключен Конкретен договор за прехвърляне на обезпечени вземания на физически лица (цесия), Приложение № 1 към Рамков договор от 11.11.2016г. между „Райфазейнбанк (България)“ АД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с който банката прехвърлила на „АСВ“ ЕАД всички вземания към Б. Б. М. и Г.Н. М., произтичащи от Договор за банков кредит от 03.08.2007г.

Твърди се, че от страна на Б. Б. М. било иницирано производство по оспорване на процесното вземане, въз основна на чиято искова молба било образувано гр. дело № **г. по описа на Окръжен съд - гр. Б.. Това производство приключено с влязло в сила решение № ***г. на Апелативен съд - С., с което искът на Б. Б. М. за недължимост на сумите по горепосочените заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист бил отхвърлен в цялост. По този начин Апелативен съд - С. признал вземането на „АСВ“ ЕАД към ответника

Б. Б. М. в цялост.

Твърди се още, че на 20.08.2018г. между Г.Н. М. и Б. Б. М., от една страна като дарители, и Б. Б. М. и Р. Б. М., от друга страна като надарени, бил сключен Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том V, рег. № ***г. на нот. П.Н., вписан в СВ - П. под акт № 39, том VII, вх. рег. № ***г.

С посочения нотариален акт за дарение Г. и Б. М.и, в качеството им на дарители и родители на Б. и Р. М.и, им прехвърлили безвъзмездно, съсобствения си недвижим имот, обект на СИО, а именно: Самостоятелен обект в сгР. с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с посочена в документа площ от 103.50 кв.м., брой нива на обекта: 1, в сгР. № 4, разположен в поземлен имот с идентификатор ***5, с адрес на имота: гр.П., обл. Т.е, бул. ***, ведно с прилежащи части: 11.73% идеални части, изба № 2, с площ от 14.80 кв.м. и таван № 2, с площ от 13.30 кв.м., стар идентификатор няма, при съответни съседни самостоятелни обекти в сгР.та.

Ищецът счита, като излага подробни доводи за това, че посредством тази сделка и дарение на посочения недвижим имот първия ответник ги е увредил, тъй като бил намалил имущественото си състояние, с цел да попречи на справедливото и навременно удовлетворяване на кредитор.

Счита се, че в случая били налице всички предпоставки на чл.135 от ЗЗД. Налице било вземане от страна на ищцовото дружество. Налице било и изискването на закона за увреждащата кредитора разпоредителна сделка да е била изпълнена, тъй като с извършеното безвъзмездно дарение длъжникът Б. Б. М. намалил своето имущество, служещо на общо основание за обезпечаване на възможността на неговия кредитор – „АСВ“ ЕАД да събере своите вземания. Същият е знаел за увреждането. За увреждането на кредитора знаели и надарените –Б. и Р. М., тъй като били негови низходящи.

Предвид изложеното ищецът моли съда да обяви за недействително спрямо ищеца, извършеното от длъжника Б. Б. М. увреждащо действие изразяващо се в сключване на договор за дарение на недвижим имот, обективизирано в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том V, рег. № ***г. на нот. П.Н., вписан в СВ - П. под акт № 39, том VII, вх. рег. № ***г., с който отчуждил безвъзмездно в полза на дъщеря си Р. Б. М. и сина си Б. Б. М. собствената си $\frac{1}{2}$ ид.ч. от недвижим имот, подробно описан, находящ се в гр.П.. Претендира и разноски.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от Б. Б. М. от гр.Р., в който оспорва иска като недопустим и неоснователен. Не оспорва фактическите обстоятелства относно вземането описано в исковата молба.

Счита обаче иска в останалата част за недопустим, предвид това, че той не бил собственик на описания в исковата молба имот. От представения като доказателство от ищеца нотариален акт се установявало, че се дарява общо $\frac{1}{2}$ ид.ч. от целия имот, а не целия имот, т.е. по никакъв начин не дарявал $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота, както твърдял ищецът.

Съгласно цитираният в нотариалния акт - договор за доброволна делба вписан под №135, том II, вх. рег. №*** г. на СВ - П. същият този имот се давал и получавал в общ съсобствен дял по равни половини части на Р.М. и Г. М., като в полза на съделителя - Р.Н.А. (майка на тези лица) се учредявало вещно право на ползване.

Съделителите по този Договор притежавали имота по наследство. Тъй като с Г.Н. М. били съпрузи към онзи период, то счита, че съгласно чл. 22 ал. 1 от СК, наследство и дарение не били в режим на СИО, поради което твърди, че не бил собственик, а и никога не се чувствал такъв на сочения в исковата молба имот, въпреки подписа му върху акта за дарение.

Поради изложеното счита, че с това дарение не бил увредил по никакъв начин

кредитора си, поради което счита, че така предявеният иск бил неоснователен.

Редовно призован за с.з. се явява упълномощен представител- адв.Ц. Х. от ТАК, която по същество пледира за отхвърляне на предявения иск.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от Б. Б. М. от гр.П., в който предоставя на съда за произнасяне и не взема отношение по допустимостта и основателността на иска. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение на ищеца.

Редовно призован за с.з. не се явява, не изпраща представител

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от Р. Б. М. от гр.Р., в който оспорва иска като недопустим и неоснователен. Твърди, че за въпросният имот - апартамент, находящ се в гр. П., бул. *** винаги е знаела, че е собственост на баба й по майчина линия, и не било ясно по какъв начин бил увреден кредиторът на баща й, с разпореждането с имот, собственост на майка й по наследство и дарение. Поради това твърди, че не била увредила кредитора на баща си- „АСВ" ЕАД.

На следващо място твърди, че от 2010г. не живеела с родителите си, не били едно домакинство. До 2019г. не пребивавала в България поради това, че продължила образованието си в Дания. Не знаела, че родителите й имали кредити. В редките случаи, в които се прибираща в България, изобщо не било предмет на разговор с тях наличието или липсата на кредити, или каквито и да е други проблеми.

Поради което твърди, че не знаела към онзи момент - 20.08.2018г., че с дарението на въпросния имот - ½ ид.ч от апартамент, с идентификатор ***, дарен на нея и брат й, увредила трето лице, в случая кредитор на баща си.

Освен това претенцията на „АСВ" ЕАД за ½ ид.ч. от апартамента била несъстоятелна, т.к. на нея и брат й били дарени общо ½ ид.ч., а другата половина била в наследство на леля й.

Във връзка с изложеното моли съда да не уважава исковата претенция.

Редовно призован за с.з. се явява упълномощен представител- адв.Ц. Х. от ТАК, която по същество пледира за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, след съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, а и от приложеното заверено копие на договор за банков кредит от 03.08.2007г., се установява, че Райфайзенбанк (България) ЕАД отпуснала на ответника Б. Б. М. и Г.Н. М., кредит в размер на 142 100лв., с краен срок на погасяване на кредита - 25.07.2023г. Видно от договора, кредита бил обезпечен с договорна ипотека върху имот, находящ се в гр.Р.. Видно от приложения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 111, том 5, дело от 09.03.1995, този недвижим имот е собственост на бащата Б. Б. М.

Впоследствие договорът бил изменен и допълнен с Анекс № 1 от 03.08.2007г., като страните са предоговорили размера на лихвения процент, както върху редовна главница, така и върху просрочена. Предоговорен бил и окончателния срок на издължаване - 05.08.2023 г.

Поради неизпълнение на задълженията по договор за банков кредит от 03.08.2007г., банката подаде заявление по чл.417 от ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. №845/2011г. на РС-Р.. По посоченото дело била издадена заповед за незабавно изпълнение №2976/28.05.2011г., както и ИЛ против Б. Б. М. и Г.Н. М., за сумата 132 264.41лв.-главница, 16 799.03лв. –редовна лихва, 2953.74лв.-просрочена наказателна лихва и 3040.36лв.-разноски.

На 22.06.2017г. било подписано Приложение №1 към Рамков договор от 11.11.2016г. между „Райфазейнбанк (България)“ АД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, съгласно който банката прехвърлила на „АСВ“ ЕАД всички вземания към Б. Б. М., произтичащи от Договор за банков кредит от 03.08.2007г.

Приложено е уведомление за извършеното прехвърляне от 19.07.2017г., адресирано до Б. Б. М., за което няма данни за получаване.

На 20.08.2018г. бил сключен договор за дарение, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том V, рег. № ***г. на нот. П.Н., вписан в СВ - П. под акт № 39, том VII, вх. рег. № ***, по силата на който Г. и Б. М.и, в качеството им на дарители и родители на Б. и Р. М.и прехвърлили безвъзмездно, съсобствената си ½ ид.ч. от недвижим имот, находящ се урбанизирана територия, с предназначение 4за жилищни нужди“ в гр.П., и представляващ: Самостоятелен обект в сгР. с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед *** г. на Изпълнителен директор на АГКК, без последващо изменение в КК и КР, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с посочена в документа площ от 103.50 кв.м., брой нива на обекта: 1, в сгР. № 4, разположен в поземлен имот с идентификатор ***5, с адрес на имота: гр.П., обл. Т.е, бул. ***, ведно с прилежащи части: 11.73% идеални части, изба № 2, с площ от 14.80 кв.м. и таван № 2, с площ от 13.30 кв.м., стар идентификатор няма, при съответни съседни самостоятелни обекти в сгР.та, който имот по документ за собственост - Договор за доброволна делба на недвижим имот, вписан под № 135, том II. вх. рег. № 744/22.08.1997г. на СВ - П., представлява: жилище апартамент № 7, на IV жилищен етаж, в жилищен блок „Герман Титов“, застроен в общинско дворно място, парцел I. в квартал №121 на бул. „***“ № 28 в гр. П., състоящ се от хол, две спални, кухня, баня с тоалетна, антре и две тераси, със застроена площ от 103.50 кв. м., при съответни граници, ведно с таванско помещение № 2, със застроена площ от 13,30 кв.м. и избено помещение № 2 със застроена площ от 14.80 кв.м., ведно с 11.73 % идеални части от общите части на сгР.та и от правото на строеж.

През 2021г. от страна на Б. Б. М. било заведено гр.д. №**г. по описа на ОС-Б. по чл.439 от ГПК. С Решение №***г. по в.гр.д. №1261/2022г. на АС-С., е отменено Решението по гр.д. №**г. по описа на ОС-Б., и предявения иск за признаване за установено, че Б. Божанов не дължи суми-предмет на принудително изпълнение по ИД № 1003/2011 по описа на ЧСИ Г. Ц., които суми били визирани по ИЛ, издаден по ч.гр.д. №845/2011г. на РС-Р., в рамките на производство по чл.417 от ГПК е отхвърлен. Така посоченото решение не е допуснато до касационно обжалване, видно от Определение №2029/06.07.2023г. по гр.д. №441/2023г. на ВКС, III г.о.

В последствие по молба на Б. Божанов за отмяна на влязлото в сила решение на АС-С. по гр.д. №1261/22г., било образувано гр.д. №4002/2023г. на ВКС, III г.о., като видно от приложеното решение №24/12.01.2024г. (приложено на л.109 и л.110 по делото) същата е оставена без уважение.

От приложения договор за доброволна делба на недвижим имот от 22.08.1997г., вписан под № 135, том II, парт. 120, том XXXII в НС на Районен съд – П., се установява, че процесния имот, предмет на дарението от 2018г. е получен в общ съсобствен дял, по равни половини части между св.Г. Н. М. и лицето Р.Н.М. (нейна сестра), срещу поето задължение да отдават на своята майка –Р.Н.А. всестранни грижи и издръжка до края на живота ѝ. В полза Р.Н.А. е учредено вещно право на ползване (живеене) в жилищния апартамент до края на живота ѝ, като тя ще получава от своите дъщери Г. Н. М. и Р.Н.М. всестранни грижи и издръжка до края на живота ѝ

От приложеното удостоверение за данъчна оценка изх. № ДОО00927/02.07.2018 г., изд. от Община П., за този имот, послужило при разпоредителната сделка през 2018г. се установява, че като собственици на имота били записани лицата –св.К.И.К., Н.й ***, *** и Г. Н. М., а като ползвател е посочена Р.Н.А.

От приложеното Решение № 4738/29.06.2010 г. по гр.д. № 1852/2010г. по описа на Районен съд – Б., се установява, че брака между Б. Б. М. и Г.Н. М., е прекратен чрез развод по взаимно съгласие. Видно от това решение страните уредили имуществени отношения, свързани с прекратяване на брака, като семейното жилище в гр.Р. (предмет на договорната ипотека), е възложено в дял на Г. М., а Б. М. е получил в дял две МПС.

От приложените доказателства- диплома за средно образование, 2 бр. поздравителни писма от началник отдел Бизнес Академия Архус, гр.Брабренд – Дания за завършено образование и диплома за бакалавърска програма по международни продажби и маркетинг на същата академия (превод от английски на български език), се установява, че отв.Р. Б. М. е завършила средно образование в ПМГ „Акад. Сергей Павлович Корольов“ гр.Б. през 2010г., след което е учила и продължила образованието си в Дания, до 2018г.

По делото са разпитани и свидетели на ответната страна.

От показанията на св.Г.М. се установи, че със съпруга си Б. М. е във фактическа раздяла от 1993-1994г., когато той напуснал семейното жилище, и се установил на квартира, макар и официално да имат развод от 2010г. По нейни данни въпроси за кредит и ипотечи не са обсъждали с децата си. Тъй като както адвокатът ѝ по делото за развод, така и тя смятала, че имота в гр.П. е нейн личен, същия не бил включен в споразумението за прекратяване на брака, и не бил поделен между тях. Впоследствие когато решила да прехвърли имота на децата си, по настояване на нотариуса, Б. М. участвал в сделката, като дори тя се отложила с една седмица. По нейни данни никога съпруга ѝ не е подавал декларации за този имот. Никога не бил полагал и грижи за майка ѝ. Свидетелката заяви още, че със сестра си се разбрали, тя да гледа майка им, като в замяна получила по-голям дял от други наследствени имот. И това било така до смъртта ѝ през 2012г. След нейната смърт, свидетелката започнала да идва от време на време да вижда майка си, която била жизнена жена, и нямала нужда от никакви специални грижи. По отношение на децата си, свидетелката заяви, че дъщеря ѝ (отв.Р.М.) от 2005г. до 2010г. е учила в гр.Б.. След което заминала за Дания, където учила и работела до 2019г., като в България се прибирала рядко. А след прибирането си в България се установила в гр.С.. За сина си (отв.Б.М.) заяви, че същия живеел в гр.П., заедно със семейството си, и имат хладни отношения.

В подобен смисъл са и показанията на св.С.Иванова. И тя заяви, че Г. и Б. М.и не живеели заедно от 1996-1997г., като след тази раздяла Б. рядко идвал в гр.П.. Това било най-вече по другарски срещи, но винаги отсядал в хотел, а не в апартамента на баба Р.. Лично тя не знае Б. да е полагал грижи, или да е давал издръжка на баба Р.. За това свидетелства и св.К.Кирилов. По неговите данни до 2012г. с баба Р. се занимавала майка му- Румяна. А след нейната смърт, когато имала нужда от помощ съдействал както самия той, така и леля му - св.М., която през последните години, през зимата ходела в гр.Р.. До последно обаче, тя сама се грижела за себе си, не била болна, като нямала нужда от никакви специални грижи или издръжка. По отношение на семейните отношения на леля му, този свидетел заяви, че не е виждал свако си в гр.П., от малък, като знае, че от години двамата са разделени.

Съдът кредитира показанията всички изслушани свидетели, тъй като същите са обективни, последователни, взаимно непротиворечиви и не са оборени от останалите събрани доказателства по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Съдът е сезиран с иск с правна квалификация – по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата чл.135, ал.1 ЗЗД, кредиторът може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако при извършването им последният е знаел за увреждането.

Правен интерес от предявяване на иск по чл. 135 ЗЗД е налице, когато с правно

действие длъжникът намалява имуществото си, с което се осуетява удовлетворяване вземането на кредитора.

Основателността на иск по чл. 135, ал. 1 ЗЗД е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: 1/. качеството кредитор; 2/. извършено правно действие от длъжника, с което уврежда кредитора, както и 3/. субективния елемент - знание на длъжника, че с това действие се уврежда интересите на кредитора. При възмездна сделка ищецът следва да докаже и знанието за увреждане на кредитора у третото лице, с което длъжникът е договарял – арг. чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД.

По общо правило ищецът по иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД, за да има качество „кредитор“, следва да разполага с вземане срещу ответника, възникнало преди датата на правното действие, което се оспорва с иска.

В процесния случай от доказателствата по делото се установява, а и страните не спорят, че ищецът“ **” ЕАД гр.С. има качеството на кредитор по отношение на ответника Б. М.. Вземането е по силата на договор за банков кредит от 03.08.2007г., сключен с Райфайзенбанк (България) ЕАД, което вземане и прехвърлено съгласно договор за цесия от 22.06.2017г. Съгласно ТР №2/2019г. от 26.03.2019г. по т.д. №2 от 2019г. на ОСГТК на ВКС цесионерът притежава активна материалноправна легитимация за предявяване на иск по чл. 135 ал. 1 ЗЗД, ако увреждащата сделка или действие са извършени след като е възникнало вземането на първоначалния кредитор – цедента, но преди сключването на договора за прехвърляне на вземането

В конкретния случай качеството на първоначалния кредитор на отв.М. е възникнало на 03.08.2007г. със сключването на договора за банков кредит, и поемане на задължение за предоставяне на сумата, съответно усвояването на същата от длъжника респ. поемането от последния на задължения като длъжник. Договора за цесия е сключен на 22.06.2017г., преди разпоредителна сделка за дарение на идеални части от недвижим имот, която е на 20.08.2018г.

В този смисъл първата предпоставка е налице. Правото на кредитора да иска обявяването за недействителни спрямо него увреждащите го актове на длъжника е предпоставено от наличието на действително вземане, което в случая е налице. Нещо повече в настоящия случай вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, макар и това да не е задължително, и да не предпоставя наличието, или не на вземане на кредитора.

Налице и втората предпоставка за уважаване на иска - наличието на разпоредително действие или сделка, както и увреждащият му характер – ответникът длъжник е намалил имуществото си.

Безспорно разпоредителната сделка, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том V, рег. № ***г. на нот. П.Н., вписан в СВ - П. под акт № 39, том VII, вх. рег. № ***, уврежда ищеца, тъй като чрез нея ответникът Б. М. обективно е намалил имуществото си.

В конкретния случай обаче първия спорен въпрос е дали М. е бил собственик на имота, предмет на разпоредителната сделка, и на каква ид.ч. е бил собственик, доколкото в ИМ се претендира обявяване на недействителност на ½ ид.ч., толкова, колкото са и прехвърлени

По втория спорен въпрос е налице ТР №***. на ОСГТК на ВКС, в което е разяснено, че ако дългът е личен на единия съпруг, какъвто е настоящия случай, обезпечението му се покрива от ½ ид. част от общото имущество на съпрузите. Затова обявената по реда на чл.135 ЗЗД относителна недействителност не може да обхваща разпореждането на съпруга – недлъжник. Това така, тъй като значението на Павловия иск не се изчерпва само с обезпечаване на вземането на кредитора, доколкото последица на решението, с което този иск се уважава, е и обезпечаването на материалноправните предпоставки за законност на

последващия изпълнителен процес. Такава предпоставка е принадлежността на обекта, върху който е насочено изпълнението, към имуществото на съпруга-длъжник.

В този смисъл, предвид така даденото разяснение, съдът намира, че отв.М. би могъл да притежава само $\frac{1}{4}$ ид.ч. от недвижимия имот, предмет на разпоредителната сделка, и само толкова би могъл да прехвърли.

Отделно от това в своята практика ВКС приема, че при предявен иск по чл.135 ЗЗД съдът трябва да изследва момента на придобиване на имуществото и вида на придобивното основание, с оглед установяване липсата или наличието на съвместен принос между съпрузите. Целта е да се определи точният обем на правата, придобити в режим на съпругеска имуществена общност, тъй като относителната недействителност на разпоредителната сделка не може да засяга личните права, притежавани от съпруга-недлъжник. В този смисъл Решение №50190/10.02.2023г. по т.д. №1**г. на ВКС, I т.о., Решение №107/09.06.2015г. по гр.д. №2116/2013г. на ВКС, III г.о. и Решение №193/22.07.2016г. по гр.д. №4144/2015г. на ВКС, IV г.о.

Съобразявайки се с ТР №5/2013г., както и цитираните решения на ВКС настоящият състав на съда приема, че при надлежно въведено в производството по чл.135 ЗЗД възражение, че съпругът - длъжник не е собственик на имота, предмет на атакуваната сделка, тъй като този имот е лична собственост на съпруга-недлъжник, поради което не представлява съпругеска имуществена общност, съдът е длъжен да изследва собствеността на имота - момент и начин на придобиване, както и дали длъжникът се разпорежда със свое имущество при участието си в атакуваната сделка.

В този смисъл съдът приема, че подлежи на разглеждане и първото и основно възражение на отв.М., че не е собственик на имота, предмет на дарението, тъй като то е собственост на неговата бивша съпруга-св.Г.М..

Безспорно се установява, че имота, предмет на дарението е получен в съсобственост между св.Г.М. и нейната сестра - Р.М., през 1997г. Видно е от този договор, че съделителката Р. Ангелова – майка на други две съделителки, не е получила реално обособена част от делбения имот, а за уравниение на своя дял е приела да бъде гледана и издържана от дъщерите си докато е жива. Видно от представеното решение за прекратен гр.брак по гр.д. №1852/2010г. на РС-Р. св.М. и отв.Б. М. са били съпрузи от 04.04.1982г. до 29.06.2010г. .Те. към 22.08.1997г.- датата на сключване на договора за доброволна делба, те все още са били в брак. Принципно вярно е твърдението, че тъй като Б. М. не е наследник по закон на общия наследодател, чието наследство е било поделено с този договор, би следвало имотът, получен в дял на съпругата М. да е станала нейна лична собственост. Това би било така, ако не съществуваше клауза за издръжка и гледане като начин за уравниение на дела. В тази част договорът за доброволна делба има характер на алеаторен договор за издръжка и гледане и доколкото бракът между страните е сключен при действието на СК от 1968г., а със СК от 1985г. (действал към 22.08.1997г.) имуществените отношения между съпрузите се преуреждат в смисъл, че възмездно придобитото имущество през време на брака от единия съпруг има характер на СИО, следва да се приеме, че делът на Г. М. е станал СИО, т.е права е придобил и нейния съпруг - отв.Б. М.. Следва да се отбележи, че липсват данни след влизане в сила на новия СК съпрузите да са променили режима за уреждане на имуществените им отношения. Този извод на съда не се променя от обстоятелството, че със споразумението по чл.50 от СК, съпрузите са уредили всички имуществени отношения, и този имот бил изключен, тъй като по свое усмотрение, или по съвет на адвокат се смятало, че бил лична собственост на съпругата (показанията на св.М.). Придобитото по време на брака имущество може да бъде предмет както на иска за развод, така и впоследствие да бъде уреждан от съпрузите. Така в ТР №3/2015 от 29.11.2018г. по т.д. №3/2015г. на ОСГК на ВКС е посочено, че във всяко производство по развод уреждането на имуществените отношения на съпрузите е факултативен, а не задължителен елемент на споразумението. То

няма за цел да уреди изчерпателно всички последици от развода, а само някои от тях. При това законодателно разрешение съпрузите могат да не включат в споразумението клаузи относно имуществените си отношения, но ако ги включат, в тази част споразумението е с характер на спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД, а в зависимост от изразената от съпрузите воля може да породи и вещно-транслативен ефект от момента на влизане в сила на решението за развод.

Предвид на това съдът приема, че след като за този имот не е налице изрично уреждане от страна на съпрузите, то същия следва да се приеме, че е придобит в режим на СИО. Всъщност с участието си в договора за дарение, и с неговото подписване може да се приеме, че същия е потвърдил, че имота е придобит в режим на СИО. Няма доказателства по делото, с която да е оборена презумпцията за съвместен принос. Нещо повече не е въведено и възражение за трансформация по см. на чл.23 от СК. А и такова според настоящия състав на съда не би могло да бъде направено и разгледано в настоящото производство, доколкото то може да бъде направено от съпругата-недлъжник - Г. М., която в случая не участва в това производство като страна, а единствено като свидетел.

Що се отнася до свидетелските показания, то с тях единствено се установява неизпълнение на договора за издръжка и гледане от страна на отв.М., което обаче само по себе си не води до извод за лична собственост на единия съпруг, доколкото както се посочи липсва възражение от единия от преобретателите - съпрузи за липса на принос на другия при изпълнение на престацията по договор за издръжка и гледане. Само при наличието на такова възражение съдът би могъл да изследва това обстоятелство. Този извод на съда се налага и след приемане на ТР №6/2011г. от 15.05.2012г. по т.д. №6 от 2011г. на ОСГК на ВКС, според което ако недвижимият имот е прехвърлен на две, или повече лица срещу задължение за издръжка и гледане, което се изпълнява само от единия длъжник, като на кредитора се предоставя дължимата престация в пълен обем само от единия длъжник, неизпълнението от другия не води до разваляне на договора на осн. чл.87 от ЗЗД нито изцяло, нито само по отношение на неизпълнилия, тъй като намират приложение правилата на солидарните задължения спрямо неделимото такова за издръжка и гледане, на основание чл.129, ал.2 ЗЗД. Според мотивите на това тълкувателно решение, отношенията между изпълнилия длъжник и тези, които не са изпълнявали задължението по алеаторния договор следва да се уредят по правилата на чл. 127 от ЗЗД.

Предвид изложените доводи съдът приема, че имота, предмет на разпоредителната сделка-дарение е придобит по време на брака, в режим на СИО, и двамата съпрузи са притежавали $\frac{1}{2}$ ид.ч. от него. След прекратяване на брака през 2010г. всеки един от тях е придобил $\frac{1}{4}$ ид.ч. от този имот, поради което иска се явява основателен за $\frac{1}{4}$ ид.ч. от този имот, толкова колкото е притежавал отв. М., през 2018г.

Предвид изложените доводи съдът приема, че е налице и втората предпоставка за уважаване на иска. Налице е и третата предпоставка, която е свързана със знанието за увреждането на кредитора, и която по същество е субективен елемент. По общо правило, в хипотезата на иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД, на доказване подлежи знанието за увреждане на кредитора, както на длъжника така и на третото лице. Според практиката на ВКС, знанието на длъжника за увреждането на кредитора произтича от съществуването на негово задължение, което не е удовлетворено, поради което субективният елемент е установен винаги, когато длъжникът знае, че има кредитор, като увреждащо действие е всеки правен акт, с който се засягат правата на кредитора. В случая към датата на процесната дарствена разпоредителна сделка - 20.08.2018г., ответникът Б. М. е знаел, че ищеца е негов кредитор, тъй като задълженията му не са били погасени. Несъмнено е, че след извършената сделка на дарение от ответника, активите на имущество му, от което ищецът би могъл да се удовлетвори са намалели, което е довело до увреждане на кредитора. Следователно, по отношение знанието на длъжника за увреждащото действие, като

правнорелевантен факт за основателността на иска, съдът намира за доказано от ищеца. Знанието на третото лице, в чиято полза е извършено разпоредителното действие, се изразява в знание, че контрагентът му има дългове, и че с извършената сделка длъжникът уврежда кредитора си. Съдебната практика е последователна, че само ако увреждащото действие е възмездно има изискване за знание на третото лице, съдоговорител на длъжника. Ако увреждащото действие е безвъзмездно знанието на третото лице, съдоговорител на длъжника е без значение за правото по чл. 135, ал. 1 ЗЗД. Следователно при безвъзмездна сделка, както е в настоящия случай, тъй като е дарение, знание у третото лице за увреждане на кредитора не се изисква. В този смисъл е без значение дали децата, и по конкретно отв.М. е знаела за задълженията на баща си, както и че с дарението се увреждат кредиторите му.

Предвид всичко гореизложено, съдът приема, че в конкретния случай е доказан целият фактически състав на чл. 135 от ЗЗД, както от обективна, така и от субективна страна, поради което искът е основателен, но за ¼ ид.ч. от имота, предмет на дарението, и като такъв следва да бъде уважен, като за разликата над ¼ ид.ч. от него до претендираната ½ ид.ч. следва да бъде отхвърлен.

По разноските

И двете страни са претендирали заплащане на направените по делото разноски. На основание чл.78, ал.1 ГПК съобразно уважената част ответниците дължат на ищеца разноски в размер на 281.11лв. Ответниците Б. М. и Р. М. също са направили разноски в общ размер на 1200.00лв. за адвокатско възнаграждение, като на основание чл.78, ал.3 ГПК, също им се дължат разноски, които съобразно отхвърлената част, съда определи в размер на по 300лв. за всеки от тях.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН спрямо „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Д-р ***” № ***, обективирания в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 124, том V, рег. № ***г. на нот. П.Н., вписан в СВ - П. под акт № 39, том VII, вх. рег. № ***, **ДОГОВОР ЗА ДАРЕНИЕ** на недвижим имот от 20.08.2018г., по силата на който **Б. Б. М.**, ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***”, е прехвърлил на **Б. Б. М.**, ЕГН *****, от гр.П., ул.“**” и на **Р. Б. М.**, ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***”, **съсобствената си ¼ ид.ч. от недвижим имот**, находящ се урбанизирана територия, с предназначение „за жилищни нужди“ в гр.П., и именно: Самостоятелен обект в сГР. с идентификатор *** по КК и КР на гр.П., одобрени със Заповед *** г. на Изпълнителен директор на АГКК, без последващо изменение в КК и КР, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с посочена в документа площ от 103.50 кв.м., брой нива на обекта: 1, в сГР. № 4, разположен в поземлен имот с идентификатор ***5, с адрес на имота: гр.П., обл. Т.е, бул. ***, ведно с прилежащи части: 11.73% идеални части, изба № 2, с площ от 14.80 кв.м. и таван № 2, с площ от 13.30 кв.м., стар идентификатор няма, при съседни самостоятелни обекти в сГР.та: на същия етаж - ***5.4.8, под обекта - ***5.4.5, и над обекта – няма, който имот по документ за собственост - Договор за доброволна делба на недвижим имот, вписан под № 135, том II. вх. рег. № 744/22.08.1997г. на СВ - П., представлява: жилище апартамент № 7, на IV жилищен етаж, в жилищен блок „Герман Титов“, застроен в общинско дворно място, парцел I. в квартал №121, на бул. „***“ № 28 в гр. П., състоящ се от хол, две спални, кухня, баня с тоалетна, антре и две тераси, със застроена площ от 103.50 кв. м., при съответни граници, ведно с таванско помещение № 2, със застроена площ от 13,30 кв.м. и избено помещение № 2 със

застроена площ от 14.80 кв.м., ведно с 11.73 % идеални части от общите части на сгр.та и от правото на строеж, КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА за разликата над $\frac{1}{4}$ ид.ч. от този имот до претендираната $\frac{1}{2}$ ид.ч. от него.

ОСЪЖДА Б. Б. М., ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***, Б. Б. М., ЕГН *****, от гр.П., ул.“** и Р. Б. М., ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***, ДА ЗАПЛАТЯТ на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Д-р ****” № ***, СУМАТА 281.11лв (двеста осемдесет и един лева и 11ст.) – за направени разноски по делото, съобразно уважената част на иска.

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Д-р ****” № *** ДА ЗАПЛАТИ на Б. Б. М., ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***, СУМАТА 300.00лв (триста лева и 00ст.) – за направени разноски по делото, съобразно отхвърлената част на иска

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Д-р ****” № *** ДА ЗАПЛАТИ на Р. Б. М., ЕГН *****, от гр.Р., ул.“***, СУМАТА 300.00лв (триста лева и 00ст.) – за направени разноски по делото, съобразно отхвърлената част на иска

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок, от връчването му на страните, пред Т.ки окръжен съд.

Съдия при Районен съд – П.: _____